

...

Studium bylo placeno, každý účastník musel zaplatit tisíc rublů. Podle předchozí dohody měly všechny peníze z mých vystoupení a kurzů přednášek jít skrze Rasskazovovu společnost „Master“. Dmitrij Rasskazov slíbil přijet s finančním reportem a mým podílem do Moskvy, načež jsme se rozloučili, spolu se Světlanou jsme nastoupili do lůžkového vozu na trati Archangelsk-Moskva a vydali se na cestu zpět...

39. Moskevský shon

Vrátili jsme se do Moskvy a začali přemýšlet nad plány pro blízkou budoucnost. Nejdříve jsme se rozhodli přestěhovat, kvůli zvyšující se kriminalitě v naší čtvrti. Několikrát mi ukradli stěrače z mercedesu, jednou rozbili zadní okno a vykradli nám byt, když se dostali dovnitř přes vetché vchodové dveře. Cítil jsem, že je něco v nepořádku a vrátil jsem se domů dříve než zloději předpokládali. Vloupaní zjevně nebylo organizováno pouhým pouličním gangem, ale profesionály, kteří zorganizovali speciální „únik“ informací a našem místě pobytu. Světlanina „přítelkyně“, která se jí pokusila otrávit a poté „neočekávaně“ zmizela, se znovu objevila a snažila se Světlanu kontaktovat skrze společné známé. Světlana byla požádána, aby si od ní převzala nějaké dokumenty a osobní věci a také se jí velmi chtěla podívat do očí. Domluvily se na schůzce u vchodu Ministerstva zahraničních věcí, kam jsem Světlanu vezl já. Světlana si také potřebovala vyzvednout cizinecký pas a vybrat si mzdu v cizí měně. Přihodilo se, že se Světlana s „přítelkyní“ nesetkala a ani se jí nepovedlo vyzvednout pas, kdy jí bylo řečeno, že byl zničen. Také si nemohla vyzvednout peníze, protože to už udělala „přítelkyně“, prokazujíc se plnou mocí, kterou jí ale Světlana nikdy nedala. „Přítelkyně“ by něco takového nikdy nezvládla, pokud by neměla velmi mocnou „pomoc“.

Že Světlanu na setkání povezu já nevěděl nikdo kromě této „přítelkyně“ a těch, kdo za ní stáli. Zjevně si mysleli, že zůstanu a budu na Světlanu čekat, ale trochu se přepočítali. Věděl jsem, že naše dveře jsou velmi slabé a na cestě zpět jsem nakoupil potřebný materiál pro opravu. Pak jsem dorazil do bytu a přistihl zloděje, nejspíše hned na samém začátku krádeže. Když mě viděli přicházet, rychle zmizeli aniž by vzali mnoho. Nevzali TV, videokameru nebo nic tohoto druhu. Pravděpodobně přišli pro něco jiného, protože zmizelo několik videokazet. Mezi nimi byla i kazeta se Světlaniným otcem nahraná v Alytu, což mrzelo nejvíce, protože to byl jediný a také, jak se ukázalo později, poslední možný videozáznam Světlanina otce! Byla to jen náhoda? Pochybuji, protože v bytě byly věci, jejichž tržní hodnota byla stokrát, tisíckrát větší.

Takže, nikdo nepředpokládal, že se vrátím tak brzy. Myslím, že jsem překazil domovní prohlídku naaranžovanou jako vloupaní. Materiál, který jsem přinesl na opravu dveří se ukázal užitečným. Myslím, že by se dostali dovnitř i kdyby byly dveře opraveny předem. Ti, kdo organizovali „vloupaní“, by se dostali přes jakékoliv dveře. To mé „tušení“ mě nenechalo na holičkách a „hostům“ se nepodařilo ani jedno, odnést cenné věci a najít to, co hledali. Ale jednou věcí jsem si naprosto jist – nebylo to organizováno amatéry a Světlanina „přítelkyně“ v tom hrála roli. Pronajali jsme si byt ve výškové budově, pokud mne paměť neklame, bylo to poblíž zastávky metra «Профсоюзная». Byl v jedenáctém poschodí a to dělalo trochu problémy, když nejel výtah. Byl to jednopokojový byt a museli jsme koupit

nějaký nábytek, abychom ho udělali obyvatelný. Byla to naše poslední „základna“ před odjezdem ze SSSR.

Po návratu z Archangelsku se život dostal do normálních, nebo skoro normálních kolejí. Regály v obchodech byly kompletně prázdné. Na cokoliv musel člověk stát nekonečné fronty, i na chleba, kdežto předtím se stály fronty jen na nedostatkové zboží. Ti, kdo zažili tehdejší dobu, budou pamatovat, že se na kupóny a kvóty prodával i cukr. Je pravda, že na místních tržištích šlo koupit vše, ale ceny byly astronomické! Většina lidí si tamější nákupy nemohla dovolit. Zároveň se každým dnem zvedaly ceny importovaného zboží. Vždy sem se zajímal o elektroniku a pamatuji si, jak se cena videorekordéru vyšvihla v jediný den o tisíc rublů, ačkoliv byla velmi vysoká už předtím; zároveň s tím zůstaly platy na stejné úrovni, jinými slovy – mizerné.

Za několik dní dorazil Dmitrij Rasskazov a přinesl mi peníze, lépe řečeno, přinesl méně než třetinu částky, na které jsme se dohodli, a řekl jsem mu, že je to málo. Pokoušel se mumlat nějaká vysvětlení, ale dal jsem mu jasně najevo své stanovisko a nezmohl se na více než omluvu, tvrdíc, že platba za lékařský kurz ještě nedorazila a mé ostatní přednášky a představení byly zaplacený jen částečně. Opět jsem mu vyjasnil situaci a řekl, ať ze mne přestane dělat hlupáka, což uvedlo do mírných rozpaků dokonce i jeho. Něco zamumlal a slíbil, že mi zbytek peněz donese později. Myslím, že není třeba říkat, že jsem ho již v životě neviděl. Mnohem později se mi dostalo potvrzení mého názoru na „čestnost“ Rasskazovových, otce i syna, kdy se mi o záležitosti povedlo promluvit s Naděždou Jakovlevnou Anšukovovou. Potvrdila mi, že všechny peníze za lékařské kurzy převedla na účet jejich společnosti „Master“ včas. Také jsem se od ní dozvěděl, že krátce po mém odjezdu Rasskazovovi koupili od regionální televize jeden kanál. Jejich firma nikdy významnější peníze neměla a dost pravděpodobně použili na nákup peníze, o které mě okradli, nebo ty alespoň kryly lví podíl nákupní ceny. Jinými slovy, Rasskazovovi se jednoduše dopustili podvodu, což tehdy nebyl ojedinělý jev a není jím ani dnes.

Já jsem přišel o peníze, ale oni ztratili tvář a čest. Pro ně ta slova pravděpodobně nic neznamenala, ale pro mě znamenají velmi mnoho. Jistě, byl jsem z jejich chování zklamán, byl jsem ale s tím, co se v Archangelsku odehrálo, spokojen. Má představení a později kurzy pomohly mnoha lidem, nebo jim přinejmenším pomohly otevřít oči. A dokonce i když někdo později oči zase „zavřel“, myslíc si, že takový život bude snadnější a výnosnější, dříve nebo později pochopí, že postoj „mne se to netýká“ je sebeklam a dříve nebo později ho realita dostihne, navdory faktu, že deklaroval postoj nevměšování. Sociální parazité vytvářejí následující iluzi: pokud se člověk bude držet stranou aktivních skutků, byť i za správnou věc, nikdo se ho nedotkne. Ale to je ten nejprimitivnější trik jak vytvořit podmínky, které přinutí nejisté nebo lhostejné lidi stáhnout se z aktivního života. Iluze nevměšování, která je parazity tak aktivně vnučována, je výhodná jen pro ně a pro nikoho jiného. Dlouhá chapadla sociálních parazitů dopadnou i na neutrální lidi, jen o něco později než na ty, kteří šíření parazitismu aktivně brání. Politika neutrality jen oddaluje konec, a když sociální parazité „vyřeší“ jejich „problém“ s aktivními lidmi, zaměří se na ty, kdo vyhlásili neutralitu.

Takže, konfliktu zájmů se sociálními parazity se nemůže vyhnout nikdo, dokonce ani útekem do té nejzapadlejší a nejdlehlější části Sibiře – to jen oddálí nevyhnutelné. Navíc, pokud se člověk izoluje na nějakém bohem zapomenutém místě, přinese mu to jen duchovní bídu, což je opět výhodné jen pro sociální parazity. Teprve když lidé lhostejní k okolnímu dění pochopí, že je nemožné uniknout osudu, který sociální parazité přichystali pro všechny

a plně se probudí, teprve poté ztratí sociální parazitů schopnost realizovat jejich špinavé triky, měníc lidi v jejich otroky, kteří se třesou před jakoukoliv hrozbou jejich „drahocennému“ životu a podléhají zvířecím instinktům, z nichž nejsilnější je – přežít za jakoukoliv cenu! A zatímco se toto ještě nestalo a lidé si stále myslí, že když se budou držet stranou, něco získají, sociální parazité zůstávali relativně v klidu. Ale v roce 1995 byly zničeny všechny zbývající psi-generátory a duše, čekající na inkarnaci, byly osvobozeny od úmyslné nebo neúmyslné karmy, která blokovala jejich možnost vývoje. To vyústilo v situaci, kdy se více a více lidí, kteří nyní na Zemi žijí, začíná probouzet a nově rozené děti získávají dramaticky nové možnosti svého vývoje. Je jen nutné, aby obě skupiny získaly pravdivé informace a dosáhly osvícení věděním.

Tento proces již začal a nikdo ho nemůže zastavit. Mimořádné děti jsou nazývány „indigové děti“ kvůli barvě jejich „aury“, jak to nazývají ti, kdo ji jsou schopni vidět; avšak tato „aura“ je jen důsledek a manifestace schopností, jež indigové děti vlastní. Ty duše, které byly v roce 1995 osvobozeny od zemské karmy a také různých bloků, instalovaných sociálními parazity, se začaly vyvíjet odlišně. Když začnou svůj vývoj ve fyzickém těle je jejich čtvrté materiální tělo aktivně nasyceno primárními hmotami, což umožňuje rapidní rozvoj. Protože inkarnované duše mají různou evoluční úroveň, jasnovidci nevidí tuto jasnou indigovou barvu kolem všech dětí. Avšak tato barva, i když je velmi výrazná, neznamená že jsou tyto děti zástupci nové rasy lidí. Svoboda od karmy a všech bloků JEN dává MOŽNOST rapidního rozvoje a dosažení úrovně tvůrce, ale nezaručuje jej. Není to něco, co by již bylo vykonáno. Nazvdory fakty, že tyto děti vlastní mnoho talentů a schopností, je to jen startovní bod jejich vývoje. Bez správných znalostí a vedení se tyto děti mohou zcela bezdůvodně stát z morálního hlediska zrůdami s „božskými“ ambicemi.

Sociální parazité to chápou také. Tyto děti jsou pro ně a jejich budoucnost skutečnou hrozbou a oni se jim usilovně snaží vnutit jistotu, že jsou zástupci „vyšší“ rasy lidí. Tedy, Temné Síly se snaží vrazit mezi tyto děti a zbytek lidí klín. Tento druh propagandy a další metody mají největší účinek v dětství, když indigové děti procházejí stádiu živočicha a rozumného živočicha; výsledkem takových vlivů mohou indigové děti získat evoluční defekt. To je přesně to, o co se sociální parazité snaží. Ohledně příchodu takových dětí nemohou dělat nic, tak se jim pokoušejí přes síť masmédií, kterou vlastní, vymýt mozek. Někdy jsou naneštěstí úspěšní. Kvůli evolučním rozporům objevivších se v důsledku úsilí sociálních parazitů některé indigové děti nedosáhnou úrovně rozvoje, jaké by mohly, kdyby jejich vývoj probíhal správně. Naštěstí se většina těch nejtalentovanějších dětí, které mají pro rozvoj významné předpoklady, dostane do tzv. Mentální školy (která je na mentální úrovni reality), kde se rozvíjejí harmonicky a dostanou možnost dosáhnout osvícení věděním a maximálně realizovat svůj potenciál!

To vše se ale teprve stane. V polovině roku 1991 jsem měl své první kurzy a byl v „sedmém nebi“ sledujíc s enormním zájmem jak lidé dychtivě absorbují vědomosti, které jsem jim předával. Ten pocit, když vidíte, jak se v zamlžených očích lidí objevuje světlo, život a smysl nemůže být srovnán s ničím jiným. Viděl jsem, že je to možné, podařilo se mi to v lidech evokovat a věděl jsem s jistotou, že je to možné. Naneštěstí se ukázalo, že většina lidí není schopna toto vnitřní světlo nezávisle udržet, ale bylo to možné v principu a to bylo to nejdůležitější. Má chyba byla v předpokladu, že když se mi podařilo tuto jiskru v lidech rozsvítit, vydrží i bez mé pomoci. Naneštěstí ji většina lidí není schopna nezávisle uchovat. Většina lidí není schopna odolat tomu všemu, co sociální parazité na Midgard-Zemi vytvořili. Proto ony jiskry nebyly schopny bez mé podpory svítit příliš dlouho, avšak

jejich stopy zůstaly, stejně jako touha opět naplnit duši oním světlem.

Když jsem dělal přednášky, toto vše jsem ještě nevěděl, nebo to, že většina lidí potřebovala mnoho času a změnu jejich vědomí a konceptů. Některým to může trvat celý život. Po pravdě, základy vědomí a konceptů je vždy těžké změnit, bez ohledu na to, že stávající jsou falešné! Někteří lidé tím mohou strávit „jen“ několik let, ale v každém případě to vždy vyžaduje mnoho času. To jsem pochopil později, když jsem pozoroval své studenty v USA přes dvanáct let.

V roce 1991 jsem nicméně uspěl v probuzení mnoha lidí, což mi v Rusku přineslo určitou pověst. Ačkoliv byla dramaticky zkreslená, nějaká zrnka pravdy v ní byla a vše, co jsem v roce 1991 udělal, nebylo marné, ačkoliv jsem vše viděl z poměrně jiného úhlu pohledu. Myslel jsem, že když člověka probudím, neupadne znovu do letargie; ale jen nemnoho našlo potřebnou sílu ducha a vůli jít proti proudu: většina lidí měla takzvané dobré důvody, jako děti, nemocné rodiče nebo strach ze ztráty zaměstnání a umístění na černou listinu.

Ačkoliv jsem rozuměl, proč lidé čelící takovým tlakům zradili, stejně jsem kvůli tomu cítil někde v hloubi mé bytosti bolest. Po pravdě, také jsem se musel rozhodnout a jít proti všem a neudělal jsem to pro vlastní prospěch (spíše velmi naopak), ale protože jsem nemohl jinak – chtěl jsem, aby ostatní lidé dostali šanci probuzení z narkotického snu, do něhož je parazité ponořili. Otroctví, které vytvořili, samo od sebe nikdy nezmizí a oni se nikdy parazitismu dobrovolně nevzdají. Navíc, člověk nemůže jen tak sedět a čekat, až se všichni okolo začnou chovat čestně, bez sledování čistě vlastních zájmů.

Otrocká filozofie za poslední tisíceletí vnucená Rusům je extrémně negativně ovlivnila, dokonce na podvědomé úrovni, „radíc“ jim: „Nech konat ostatní lidi. Jestliže zemřou, zůstaneš naživu. Srovnej se se vším a zůstaneš naživu!“ Ale podvědomí člověku neřekne, že bude žít, ale jen jako otrok a když si pán přeje, může dokonce otroku jeho nuzný život vzít, jelikož jej nepovažuje za člověka. Je to doopravdy život? Někteří tak mohou uvažovat, ale pro mě je to horší než smrt! Život otroka je životem ožvlé mrtvoly; dokonce ani nerozumí, že je mrtev, protože v otroctví umírá duše. Proto doufám, že tomuto porozumí více lidí, a jestliže k tomu svým skromným dílem přispěji, budu se považovat za šťastného člověka.

Nyní zpět do Moskvy, na konec října a začátek listopadu 1991. Když jsme se rozhodli navštívit USA, Konstantin Orbelian řekl, že se postará o všechny formality. Dal jsem peníze na letenky jeho asistentce, myslíc si, že „je v obraze“, ale mýlil jsme se. Konstantin pověřil úkolem sehnat letenky jeho asistentku a úkolem sehnat víza jeho bratrance, Vladimíra Mironova. Prvně bylo nutné zařídit Světlaně nový pas a nahradit jím ten našimi „přáteli“ zničený. A tady vyvstal problém. V té době jsem byl pořád registrovaný v Charkově, protože se mi během celých tří let pobytu v hlavním městě nepovedlo vyměnit charkovský byt za moskevský. A Světlana měla trvalý pobyt v Litvě, která se od SSSR odtrhla, ještě nevydávala vlastní pasy a už nechtěla vydávat sovětské. Ze stejného důvodu jsme nebyli ani oddáni. Proto jsme tyhle záležitosti potřebovali v co nejkratší době vyřešit. Pomohli nám s tím někteří přátelé.

Když se vysocí úředníci z oddělení víz a registrací (ruská zkratka je OVIR) dozvěděli detaily o naší situaci, ihned nám odmítli pomoci; avšak pracovník z okresní pobočky, kterého jsme našli skrze přátele, nám pomohl. Projevil lidskost a, jak se říká, „vcítil se do naší situace“ a vydal Světlaně cizinecký pas. Abych předešel jakémukoliv nedorozumění, chtěl bych říct, že to neudělal pro peníze, ale jako pomoc jednoho člověka druhému, což

byla tehdy velká vzácnost a dnes je ještě větší. Odmítl přijmout peníze a dokonce řekl, že jsou důležitější věci, než peníze. Byl jsem tím příjemně překvapen. Když jsme obdrželi pasy, mohli jsme konečně pokračovat ve formalitách ohledně amerických víz. Spolehl jsem se na Konstantina Orbeliana a dal naše pasy Vladimírovi Mironovovi, který tehdy pracoval na Ministerstvu zahraničních věcí SSSR. Nikdy by nás nenapadlo, jaká dobrodružství nás díky této důvěřivosti čekají.

Jedinou cestou jak rychle oficiálně formalizovat náš vztah bylo nechat se oddat vesnickým sovětem. Opět nám pomohli přátelé! Jedna naše přítelkyně měla dobré známosti v sovětu vesnice Spasko-Lutovinovskij v oblasti Orlov, který sídlil na bývalém statku známého ruského spisovatele Turgeněva. Jednoho pěkného dne jsme se tam vydali společně s Vladimírem Sergejevem a Ninou, která to vše organizovala. Vladimír a Nina nám šli za svědky. Místo jsme našli vcelku rychle a, trochu se brodic bahnem cest, přišli jsme do budovy sovětu.

Když dlouho nenavštívíte vesnici, zvláště v podzimním-zimním období, máte tendenci zapomenout, jaké to je. Když jsme proto opustili vyhráté auto, uvědomili jsme si, že musíme jít po blátě. Světlá stránka byla, že bláto bylo částečně zmrzlé a tak jsme se vydali překonat poslední „překážku“! Světlana musela nadzvednout cípy jejího kožichu a takto přejít nevelké „moře“ částečně zmrzlého bahna. Vše to nás jen rozveselilo a začali jsme vtipkovat o tom, že takový svatební obřad určitě nikdo ještě neměl. Nějakou dobu jsme čekali na úředníky a obřad začal. Předseda sovětu pronesl slova, v této situaci požadovaná, my a svědkové jsme podepsali papíry a v deseti minutách jsme měli oddací list a razítka v našich pasech! Ten večer zorganizovala malá skupina přátel v jedné moskevské restauraci svatební oslavu. Se Světlanou jsme jim velmi vděčni za to lidské teplo, kterým nás obklopili...

40. Odjezd do USA

Začátkem prosince zorganizovali naši „přátelé“ poslední pokus o autohavárii. Jednoho dne jsme se Světlanou a naším přítelem jeli do města nedaleko Moskvy, navštívit jeho strýce, jehož žena měla rakovinu v terminálním stádiu. Jeli jsme centrem Moskvy a na Sadovoe Koltso jsem zabočil na bulvár Míru. Cesta byla namrzlá a jel jsem proto velmi pomalu. Když jsme se dostali na krestovský most, znenadání jsem zjistil, že nefungují brzdy! Sešlápl jsem prudce brzdový pedál až na podlahu bez jakékoliv reakce. Auto začalo nabírat rychlost, sjíždějíc z mostu. Měli jsme štěstí, protože na cestě bylo jen pár aut a byl jsem schopen bez srážky přejet most a po chvíli zastavit na kraji cesty. Nechali jsme Světlanu v autě, chytli taxíka a jeli do obchodu s autodíly, kde jsme koupili brzdnu kapalinu pro mercedes. Doplňili jsme ji do brzdného okruhu a pokračovali v cestě. Naši „přátelé“ měli vše dobře spočítáno. Vypustili část brzdové kapaliny a když jsem vyjel, brzdy fungovaly normálně, ale po chvíli se pumpě přestalo dostávat brzdné kapaliny a brzdy auta „přestaly existovat“. Ale ani tento trik jim nepřinesl toužený výsledek. Nikdo (včetně auta) nepřišel k úhoně. Před naším odjezdem do USA se další pokusy fyzicky mě eliminovat neodehrály, nebo jsem je spíše zablokoval svým vlivem.

Dočkali jsme se ale mnoha „překvapení“ ze zcela neočekávané strany. Když byl problém se Světlaniným pasem vyřešen, setkali jsme se s Mironovem a dali mu naše pasy pro

vyřízení víz. Jak jsem již zmínil, byl to bratranec Konstantina Orbeliana a pracoval na ministersvu zahraničních věcí. Na první pohled vše vypadalo v pořádku. Prvního překvapení se nám dostalo, když nám Orbelianova sekretářka předala letenky. Ukázalo se, že jsou do Montrealu, Kanada! Když jsem se s překvapením zeptal, proč bychom potřebovali letenky do Montrealu, zamumlala něco o hrozném problému sehnat správné letenky. Jistě, směr byl správný, ale Montreal byl Montreal, San Francisco bylo San Francisco a mezi nimi leželo několik tisíc mil, což byla i na ruská měřítka hodně velká zajížďka. Trochu mě to podráždilo a řekl jsem, že to se mnou měla dopředu konzultovat, protože bych byl schopen zařídít letenky Moskva-San Francisco bez jakékoliv „pomoci“; co jsme s nimi teď měli dělat? Konstantin slíbil, že se o letenky z Montrealu do San Francisca osobně postará. To jsme ale nevěděli, že naše zkouška s letenkami není zdaleka u konce.

Mezitím jsem měl seminář přednášek pro moskvany, kteří mě znali a požádali mě o něj pro malou skupinu nadšenců. Dával jsem po deset dní přednášky v jedné moskevské mateřské školce. Jistě, byla to malá skupina, stěží více než deset lidí, ale řekl jsem si, že by bylo dobré, kdyby v Moskvě zůstali nějakí lidé, kteří prošli mým kurzem. Z mého pohledu šlo všechno dobře. Znovu jsem viděl, že mé informace a všechno, co jsem dělal, bylo pro drtivou většinu lidí jako zjevení. Lidé doslova zářili zevnitř, protože se začali díky vědění probouzet. Nebudu se popisem tohoto kurzu více zdržovat, protože probíhal velmi podobně jako ten archangelský.

Podle letenek jsme měli z Moskvy odletět 30. prosince v 09.00 ráno. V polovině prosince jsme ještě stále neměli americká víza. Začali jsme si trochu dělat starosti a zeptali se Mironova na stav věcí. Řekl, že není důvod dělat si starosti. Byl jsem schopen americká víza rychle získat sám, s pomocí jiných kontaktů, ale Mironov nám odmítl vrátit pasy, argumentujíc, že jsou na americké ambasádě. Ale když se ani za několik dní nic nestalo, začal jsem si dělat vážné starosti.

Důvěřovat tomuto muži byla chyba, ale skenovat ho už bylo pozdě a zbytečné. Konečně, přesně týden před plánovaným odjezdem, 23. prosince, zavolal a požádal nás, ať se dostavíme v 16.00 před budovu americké ambasády. Na chvíli jsem si začal myslet, že mé podezření ohledně něj bylo nesprávné. Dokonce jsem se začal cítit nesvůj protože jsem o něm smýšlel špatně a uvažoval, že mé skenování poskytlo nesprávné informace a že jsem začal být příliš podezřívavý a začínal vidět nepřítele v každém. Avšak mé pochyby netrvaly dlouho. Když jsme se Světlanou dorazili na místo, Mironov si přisedl do auta a řekl, ať jedeme k ruskému OVIRu, protože jsme prvně museli vyzvednout víza tam! Pochopil jsem, že Mironov naše víza jednoduše sabotoval a moje skenování bylo správné. Takže, jeli jsme na ruský OVIR, přesněji řečeno, OVIR ruské federace a setkali se s ředitelem. Vyslechl nás a zavolal zaměstnance, kterého pověřil naším případem a oznámil, že se musíme dostavit další den v 15.00 se zaplaceným poplatkem v Sberkase (banka, pozn. překl.), podle formulářů, které nám dají tam. Poděkovali jsme mu a jeli domů.

Úředník, který měl na starosti náš případ, nás požádal o svezení k Džeržinského budově. Samozřejmě jsme souhlasili, navíc jsme jeli stejným směrem. V autě jsme se dostali do hovoru a řekl jsem mu, jak dlouho a komplikovaně jsme se pokoušeli vyřešit problém se Světlaniným pasem. Vyslechl můj popis a řekl, že kdybychom přišli za ním, všechno by bylo rychle vyřešeno! Vysadili jsme ho na místě a pokračovali. Později ten večer nás k našemu překvapení navštívil Mironov. Myslel jsem si, že přišel sdělit nějaké informace, ale mýlil jsem se. Detailně se mě vyptával, co všechno po mě chtěli (OVIR). Řekl jsem mu, že je škoda, že jsme toho úředníka neznali dříve, když jsme získali Světlanin pas, že by se

všechno vyřešilo mnohem rychleji bez nynějších problémů. To ho vyvedlo z míry a rozrušeně téměř křičel:

– Ty se NIKDY nedostaneš ze sovětského svazu! No, možná ty – otočil se na mě – uděláš nějaký zázrak, – řekl se zjevnou zlobou v hlase, jsa si absolutně jist, že něco takového je nemožné! To bylo naposledy, co jsem s tímto člověkem mluvil. Mironov náš byt opustil ve velmi rozrušeném stavu, plánujíc, co by ještě mohl udělat, aby se jeho slova vyplnila. Ale nevzal v úvahu, že zázraky se dít můžou, obzvláště pokud zahrnují mne, ačkoliv samozřejmě udělal vše proto, aby naše plány překazil. A udělal následující. Když jsme se Světlanou v úterý 24. prosince v 15.00 dorazili do OVIRu, jak nám bylo sděleno, zavolal si nás ředitel OVIRu do své kanceláře, kde se mě zeptal:

– Proč udržujete neoficiální vztah s mým podřízeným? Podívejte, Mironov sem přišel ve 14.00 a řekl mi o tom.

Bylo zřejmé, že tento člověk lidi jako Mironov nesnášel a řekl mi o jeho chabém pokusu záměrně. Vysvětlil jsem, že se nic takového nestalo a nemohlo se stát, protože Světlana už pas měla a byla to jen konverzace o hypotetické možnosti získat pas rychleji. Po této krátké rozmluvě, jejíž hlavním cílem bylo ukázat nám Mironovovu pravou tvář, nám podal pasy s výjezdními vízy a popřál nám šťastnou cestu.

Tedy, večer 24. prosince jsme měli navzdory Mironovově úsilí naše pasy s výjezdními vízy, ale stále jsme neměli americká vstupní víza. Seznámil jsem Konstantina Orbeliana se situací a domluvili jsme se, že na americkou ambasádu půjde s námi. Ve čtvrtek ráno (ve středu byla ambasáda zavřena kvůli vánočním svátkům) jsme na ambasádě vyplnili formuláře k nimž Konstantin přidal své pozvání, což téměř sehrálo negativní roli, jak jsem se později dozvěděl. Pointa byla v tom, že během jednoho roku napsal téměř dvě stě pozvání do USA a dostal se díky tomu na černou listinu. Ve zkratce, vzali naše dokumenty ohledně vízové registrace a řekli nám, že máme přijít v 17.00 k tomu a tomu okénku. Vrátili jsme se domů a na ambasádu se vrátili přesně v 17.00. Našli jsme naše okénko a já jsem klidně, nic netušíc, přešel obrovskou frontu lidí, kteří na něco čekali. Přesně v 17.00 jsem přistoupil k požadované přepážce, počkal, až od ní odstoupil člověk, zaujal jeho místo a zeptal se, zda jsou moje dokumenty připraveny. Dozvěděl jsem se, že ještě nejsou a musím chvíli počkat. Poodstoupil jsem stranou a začal čekat. Nyní jsem měl čas se porozhlédnout kolem a teprve tehdy jsem si uvědomil, že všichni lidé v té ohromné frontě, kterou jsme obešli, čekali na až na ně přijde řada u stejné přepážky! Řídil jsem se jednou věcí – řekli mi, že se mám dostavit v 17.00 k takové a takové přepážce! Nemohl jsem předpokládat, že všem ostatním také řekli to samé. Nikdy jsem tak enormní frontu neviděl, kromě té u Leninova mauzolea, kde tisíce lidí oklamáných sovětskou propadandou stálo hodiny frontu, aby se mohli podívat na „velkého“ Lenina. V roce 1972, když jsem s matkou poprvé navštívil Moskvu a Rudé náměstí, viděli jsme enormní frontu horlivců toužících navštívit mauzoleum a dokonce chtěli dovnitř také, ale bylo velmi horko a touha velmi rychle vyprchala, takže jsme pokračovali v našem seznamování s Moskvou bez tradiční návštěvy. Později, když jsem pochopil, kdo to byl Lenin, neměl jsem nejmenší chuť navštívit jeho mauzoleum.

Tedy, od určené „vízové“ přepážky se táhl téměř stejný druh fronty. Byl jsem si absolutně jist, že když mi bylo řečeno, abych se k přepážce dostavil přesně v 17.00, znamenalo to, že musím být u přepážky přesně v tento čas. Čekal jsem poblíž 15 minut a když poodstoupil další člověk, opět jsem se přeptal. Tentokrát bylo vše hotovo. Zaplatil jsem za víza a převzal pasy. Měli jsem šestiměsíční víza. Mě bylo uděleno B1 a Světlaně –

B2, což znamenalo obchodní víza bez možnosti pracovat. Víza jsme dostali protože jsem byl pozván na konferenci o alternativní medicíně v San Franciscu.

Takže, víza jsme získali za 15-20 minut, bez čekání v ohromné frontě. Nikdo se nad námi nepohoršoval, nikdo se mě dokonce ani nezeptal, zda jsem byl na řadě. Když jsem o tom řekl přátelům, nikdo mi nevěřil. Bylo mi řečeno, že lidé začínali čekat ve frontě okolo páté ráno a, pokud na ně ten den nevyšla řada, někdy trávili poblíž ambasády noc, aby se na ně další den dostalo. Někdy lidé čekáním strávili několik dní, než se na ně dostalo, protože přepážka byla otevřena jen od 17.00 do 20.00. Často lidé tímto vším prošli, dostali se k přepážce a byli odmítnuti. O ničem z tohoto jsem nevěděl. Věděl jsem jen, že jsem měl přijít k přepážce v 17.00. Přesně tento duševní stav zapříčinil že, když jsem přistoupil k přepážce, nikdo mi neřekl ani slovo a zatímco jsem stál poblíž a čekal na odpověď, vystřídalo se u přepážky několik lidí a ani nikdo z nich se nezeptal, kdo jsem, proč jsem tam stál a zda jsem na řadě. Udělal jsem to nevědomě, vždy jsem respektoval pořadí, vše se stalo kvůli mé nevědomosti. V této situaci jsem lidi neovlivňoval záměrně, jednoduše mé vnitřní rozpoložení, jež bylo výsledkem informací, které jsem obdržel, vyústilo v to, že jsem všechny v této ohromné frontě nechtěně, na podvědomé úrovni, ovlivnil.

Tak či onak, večer 26. prosince jsme konečně měli pasy s americkými vízy a povolení opustit SSSR. Mysleli jsme si, že naše strasti tímto končí, ale ještě nebyl všemu konec. Museli jsme si vyzvednout letenky z Montrealu do San Francisca, které pro nás zařídil Konstantin. Kanceláře západních aerolinií byly tehdy umístěny v Hammerově centru a protože 25. byl svátek a víza jsme získali až ve čtvrtek večer, letenky jsme mohli vyzvednout až v pátek 27. prosince. S Konstantinem jsme se domluvili na setkání před vchodem do centra v 11.00. Sešli jsme se a šli do kanceláře aerolinií. Konstantin převzal letenky a už jsme byli venku z budovy, když za námi vyběhl zaměstnanec společnosti a řekl, že bychom pravděpodobně měli vědět, že v Montrealu přiletíme na jedno letiště, do USA poletíme z jiného a mezi lety budeme mít jen hodinu čas! Jeho varování bylo velmi důležité a zároveň zneklidňující! Abychom se dostali z jednoho letiště na druhé, museli bychom mít kanadské tranzitní víza, které jsme v 11.30 v pátek 27. prosince neměli! A kvůli svátkům všechny západní ambasády a konzuláty fungovaly jen do 12.00!

Měli jsme štěstí, protože kanadská ambasáda byla blízko Hammerova centra. Avšak když jsme se tam dostali, bylo již něco po dvanácté a ambasáda byla veřejnosti uzavřena. Dovnitř jsme se dostali jen protože s námi byl Konstantin – americký občan. Po chvíli čekání vyšla úřednice a zeptala se, co si přejeme. Mluvila velmi dobře rusky a vysvětlil jsem jí naši situaci, že potřebujeme kanadské tranzitní víza. Řekla že ambasador (nebo konzul) už odešel. Ale věděl jsem, že vždy mají připravené nějaká víza pro nenadálé případy a ovlivnil ji, aby nám pomohla. Trochu se zamyslela, slíbila něco udělat a odešla z místnosti. V deseti nebo patnácti minutách přišla zpět a vrátila nám pasy s kanadskými tranzitními vízy. Dokonce si ani nevzala peníze za registraci, protože pokladna byla už zavřená. Takže, v pátek v jednu hodinu po poledni se nám podařilo zařídít vše potřebné pro odjezd do Ameriky. Museli jsme si jen sbalit věci a to bylo vše! Komukoliv jsem vyprávěl o našem dobrodružství s vízy, nikdo tomu nechtěl věřit! Ale to nás netrápilo, věděli jsme, že to byla pravda a měli jsme svědky.

Poslední týden před naším odjezdem byl velmi intenzivní a plný překvapení. Chování Vladimíra Mironova bylo kompletní překvapení a nejen pro nás. Ale zároveň nás mile překvapilo chování hlavy úřadu OVIR, který považoval Mironovovo chování za podpásové a podlé. Jinak by nám nikdy neřekl o jeho návštěvě, kdy se ze všech pokoušel zabránit

abychom výjezdní víza získali. Poslední týden v SSSR byl tak napjatý jen kvůli Mironovově sabotáži. Poslední víkend před odjezdem jsme strávili doma. V neděli jsem naposledy řídil můj mercedes a zavezl ho do garáže, kterou mi ochotně poskytli Nina a její manžel. Zaplatil jsem nájem za byt na několik měsíců dopředu a byli jsme připraveni odjet do nejistoty. Amerika pro nás tehdy byla jiná „planeta“ a ačkoliv jsme o této zemi věděli mnoho, byli jsme si tehdy jisti, že sovětská propaganda všechno záměrně zkreslila.

Myslel jsem, že tam strávíme několik měsíců a pak se vrátíme zpět. Nikdy by mě nenapadlo, a nikdy bych neveřil, kdyby mi někdo řekl, že budu v USA žít skoro patnáct let. V neděli nás navštívili přátelé a popřáli nám šťastnou cestu a v pondělí brzo ráno, v 5.30 jsme se vydali na Šeremetievo-2. Na nádraží nás vezl Vladimír Sergejev a naši přátelé jeli v dalším autě. V prosinci 1991 na moskevských cestách mnoho aut nebylo a na letišti jsme dorazili bez problémů. Během pasové kontroly jsme byli dotázáni, zda s sebou máme cizí měnu. Odpověděl jsem souhlasně a řekl, že máme dva tisíce dolarů a byl velmi překvapen, když úředník požadoval, abychom uložili 1600 dolarů, protože podle zákona jsme mohli mít jen dvě stě dolarů na osobu. Řekl, že oznámení prezidenta Jelcina, „dovolující“ vzít tisíc dolarů na osobu, pro ně nebylo určující! Tedy, chudší o větší část našich prostředků jsme přešli hranici a pasovou kontrolu a dostali se do neutrálního území letišti Šeremetievo-2.

Zatímco jsme čekali na let, zvědavě jsme si prohlíželi výlohy duty-free obchodů. Já jsem si se zvláštním zájmem prohlížel výlohy s foto a video elektronikou. Naš let byl podle plánu, bylo ohlášeno nastupování, naposledy nám zkontrolovali dokumenty a letenky a autobus nás zavezl k letadlu. Pohodlně jsme se usadili v sedadlech (zvláště mně to dalo práci) a v deseti nebo patnácti minutách jsme byli na ranveji. Letadlo začalo zrychlovat... poslední otřes... a start... byli jsme na cestě do neznáma...

(pokračování)

www.levashov.info